

Лист з Ізюму.

Привелось трохи попрацювати в громадській книгозбірні Була думка щось зробити й для «України». Місто цілком українське, де хто з інтелігенції вживає українську мову, хоч трохи й попсовану. Гадалось, що книжок багато знайду й запит на їх великий. А виявилось ось що.

Книжок на українській і московській мовах більш-менш торкаючихся України всього тільки 93, або 1,5% всіх. В тім числі книжки: Марка Вовчка, Костомарова, Данилевського, Сумцова, Куліша, Щоголіва, Гребінки, Квітки, Шевченка, Драгоманова, Барвінка, Нечуя-Левіцького, Аркаса, М. Грушевського. Ані одного молодого письменника немає!

Та й на ці книжки запит дуже не великий, за 22 місяці, майже за 2 роки, вимагали їх 88 разів, або $\frac{1}{3}\%$ вимаганнів на книжки всі інші. Отака цікавість в місті з 13 тис. мешканців-українців до книжок навіть не на українській мові, а взагалі до книжок торкаючихся України. Дуже небагато!

З цих книжок вимагали: красне письменство—61 раз, або 69,3% всіх українських книжок.

Квітку—10 раз.

Шевченка—9 раз.

Грушевського (5 томів історії України-Руси й Очеркь історіи Украинскаго народа)—8 раз.

Одне тільки останнє число й цікаве тим, що воно вказує, що є такі читачі, котрі цікавляться українською історією серйозно. А взагалі на нашу інтелігенцію мабуть треба махнути рукою. Й справді—такий ще приклад. Є в Ізюмі Народний Дім и, коли там буває українська вистава по дешовій ціні, слухачів завжди багато. Між тім гурток аматорів, який зветься «украинско-рускимъ», сам майже ніколи не справить ні однієї вистави української, а за те, щоб справлять їх регулярно та дешево, за це й слів нема.

Й біда в тому, що хоч і немає у нас в Ізюмі тих, що били б шибки та псували книжки, як то роблять у Києві, але немає й тих, які б передплачували що-небудь українське, які б ішли далі ніж сентіментальне співчуття Україні—нема людей—є тільки чоловіки та жінки, які цілком задоволені тим багном, в якому посідали.

